

Πάνορμ.) 'πανεμίζω Θράκ. (Καλαμ. Περίστασ.) 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Α.Κρήτ. Σίφν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνεμος. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Απροσ. προφυλάττεται ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, εἶναι ὑπὲρ-νεμον 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σίφν. — Λεξ. Πρω.: 'Εκεία ἐπανεμίζεν, μὰ ἐπαδαὲ εἶναι ξέσβουρο Κρήτ. Καὶ μετὰ προσδιορισμοῦ: 'Επὰ ἀπανεμίζει ἀπὸ τὸ βορρὰ Σίφν. Συνών. ἀπαγκειάζω 1, ἀπανεμιάζω 1. 2) Προσωπ. προφυλάττομαι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῆς βροχῆς, μετὰ ἢ ἄνευ προσδιορισμοῦ Θήρ. 'Ιμβρ. Κίμωλ. Κύθηρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σίφν.: Τὸ καῖκι ἐπῆε ν' ἀπανεμίση Κίμωλ. Θά 'μψης ν' ἀπανεμίσης 'ς τὸ σπιτάκι Σίφν. Πάγον ν' ἀπανομίσου ἀπ' δούνη ἀγέρα κι ἀπ' δὴ βρουχὴ 'Ιμβρ. Βρέχ' πουλύ, πάμι ν' ἀπανομίσουμ' αὐτόθ. Καὶ μετβ. προφυλάττω τι Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.): Δὲ δ' ἀπανεμίζει κἀνένας και-ρός (προσβάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων) 'Απύρανθ. Συνών. ἀπαγκειάζω 2, ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμιάζω 2.

3) Θερμαίνομαι Θράκ. (Καλαμ.) Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.): 'Πανόμ'σε τὸ κορμί μ', ἔβαλα ροῦχο 'Αρτάκ. Πάνορμ.

4) 'Ενεργ. καὶ μέσ. καταφεύγω πρὸς τινὰ ὡς πρὸς ἄσυλον καὶ προστασίαν ἢ πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ ἀνακούφισιν 'Ιμβρ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Καλαμ. Μυριόφ. Περίστασ.) Νάξ. ('Απύρανθ.): Δὲν ἔχου σὶ ποιόνα ν' ἀπανομίσου 'Αδριανούπ. Δὲν ἔχει ποῦ νὰ 'πανεμιστῇ Καλαμ. Περίστασ. Πρέπει νὰ 'βρω μιὰ 'υναῖκα νὰ τῇ δάρω ν' ἀπανεμιστῶ 'Απύρανθ. Συνών. ἀπαγκειάζω 2β. 5) Περιποιῶμαι, φιλοξενῶ τινὰ Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ. Στέρν. κ. ἄ.): Μὲ ἀπανόμισε κι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνῃ τὰ χίλια καλὰ Θράκ. 'Η τσουρδατῆς τοὺν 'πῆρι γὰ νὰ τοὺν ἀπανομίσω' Μάδυτ.

ἀπανεμισμα τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀπανεμίζω.

'Ασυλον, καταφύγιον: 'Απανεμισμα 'υρεύγει κι ἀξανοίει πλούθη, δὲν ἀξανοίει σόγια κι ὁμορφιές! Συνών. ἀπανεμιά Β1.

ἀπανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀπανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) 'πανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνεμοκυκλίζω (I).

Τελειώνω τὸ ἀνεμοκύκλισμα ἤτοι τὴν ἐκτύλιξιν τοῦ νήματος ἀπὸ τῆς ἀνέμης καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς τὰ μασούρια ἢ καλάμια: 'Επανεμοκύκλισά το χτέ βράδν, 'ιατὶ ἤτονε ξένη ἢ ἀνέμη καὶ βιάζασί με. "Οσο κι ἂν ἔκανα γλήγορα, δὲ δὴ 'πανεμοκύκλιζα χτές.

ἀπάνεμος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπάνουμος Θράκ. (Αἰν.) 'πάνεμος Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Κρήτ. 'δάνεμος 'Ιθάκ. ἀπάνεμο τό, Τσακων.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὑπὲρνεμος. 'Ιδ. Γ' Χατζιδ. Einleit. 100.

1) 'Ο μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὲρνεμος ἔνθ' ἂν.: Τόπος ἀπάνεμος. Μέρος - σπῖτι ἀπάνεμο σύνηθ. 'Σ' ἔναν ἀπάνεμο μέρος νὰ κάτσης νὰ τζιδήσουνε μιὰ σιμῆς τὰ ζὰ κι ἀπέκειο νὰ τὰ πάρης νὰ 'ρῆς 'Απύρανθ. Στήσαμε τὴ σκηνὴ 'ς ἀπάνεμο μέρος Λεξ. Δημητρ. 'Ο ἄνεμος σώριαζε τὸ χιόνι 'ς τῶ σπιτιῶ κάτω τοῖς ἀπάνεμες γωνιῆς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 85. Εἶδε ξαφνικὰ μιὰ φωτιά σὲ μιὰ μερὰ ἀπάνεμη ΔΒουτυρ. 'Επανάστ. ζφών 242. 'Ηταν ἀπομεσήμερο καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπάνεμο Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 68. || Ποίημ.

Σοῦ μένει ἀκόμα τὸ φτωχό, τ' ἀπάνεμο ἀκρογάλι

ποῦ σὰ βραδνάζει μέσα του πέφτουν τὰ βράχια, οἱ μῶλοι

ΛΠορφύρ. ἐν 'Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 370. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγκειος 1. 2) Τὸ ἀρσ. καὶ οὐδ. ὡς οὐς., τόπος μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Θήρ. 'Ιθάκ. Κρήτ. Τήν.

Τσακων. — Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἂν.: 'Εκεῖ 'ς τ' ἀπάνεμο θὰ βρῆς μαντρισμένα τὰ πρόβατα Θήρ. Τήν. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α2.

ἀπανθίζω ἀμάρτ. 'ποθ-θίζω Ρόδ. 'ποτ-τίζω Ρόδ. 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνθίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνθῶ. Παύω νὰ φέρω ἄνθη, νὰ ἀνθοφορῶ: 'Ποτ-τίζει τὸ δέντρο.

ἀπανθογαλίζω ἀμάρτ. ἀποθογαλίζω Πόντ. (Σάντ.) 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνθογαλίζω.

'Αφαιρῶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος σχηματιζόμενον λιπῶδες στρώμα.

ἀπανθογάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀποθογάλιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνθογάλισμα.

'Η ἀφαίρεσις τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος λιπώδους στρώματος.

ἀπάνθρωπα ἐπίρρ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνθρωπος. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

Βαναύσως, ἀπανθρώπως: Φέρνεται ἀπάνθρωπα 'ς τοὺς ἐργάτες του. Τὸν μεταχειρίζεται ἀπάνθρωπα σὰ δοῦλο του.

ἀπανθρωπιὰ ἢ, ἀπανθρωπία λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. ('Αμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπανθρωπίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπανθρωπιά λόγ. κοιν. ἀπαθροπιά 'Ηπ. Κρήτ. ἀπαθροπία Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρθωπία Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαρθωπίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπαρθεπίγια Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀπανθρωπία.

'Ελλειψις ἀγαθῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, βαναυσότης, σκληρότης ἔνθ' ἂν.: 'Εχει μεγάλη ἀπανθρωπιὰ κοιν. Θαμάζομαι τὴν ἀπαθροπιά του Κρήτ. 'Ατὸ τ' ἐποίκες τρανὸν ἀπανθρωπίαν ἔν' (αὐτὸ ποῦ ἔκαμες κτλ.) Χαλδ. Μὲ τ' ἀτὸ τ' ἐποίκεν ἔδειξεν τὴν ἀπαρθωπίαν αὐτ' αὐτόθ. || 'Ασμ.

Μωρ' ἀνθρωπε διπρόσωπε, μὲ τὴν ἀπανθρωπιά σου,

ἄλλα μιλάει τ' ἀχείλη σου κι ἄλλα 'χεις 'ς τὴν καρδιά σου 'Ηπ.

ἀπάνθρωπος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Χαλδ.) ἀπάνθρωπο Τσακων. ἀπάθρωπος 'Ιος Νίσυρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. ἀπάθρουπους Λέσβ. Σκόπ. ἀπάθ-θρωπος Κάρπ. ἀπαρθωπος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.) ἀπαρθεπος Πόντ. (Κερασ.) 'πάθ-θρωπος Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπάνθρωπος.

1) 'Ασπλαγχνος, σκληρὸς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Απάνθρωπος κακοῦργος-φονεάς. 'Απάνθρωπη διαγωγή - δουλειά. 'Αφῆσέ τον αὐτόν, εἶναι ἕνας ἀπάνθρωπος κοιν. 'Απαρθωπον, ἀέτω' χτυποῦν ἀτόσον παιδί; (ἔτσι χτυποῦν ἕνα τόσον μικρὸ παιδί;) Κερασ. 2) 'Αγροῦ-κος, ἄξεστος, χυδαῖος 'Ιος Λέσβ. Νίσυρ. Πόντ. (Χαλδ.) Σύμ. Τήλ. — Λεξ. Πόππλετ.: Καλημερίαν ἐδῶκ' ἄτον καὶ τὴν καλημερία μ' ἀπάθρωπον κ' ἐπέρει (τοῦ εἶπον καλημέρα καὶ ὁ ἀγροῦκος δὲν μοῦ τὴν ἀνταπέδωκε) Χαλδ. || Παροιμ.

'Αδύνατό 'ναι νὰ γενῇ χοῖρου μαλλὶ μετὰξι,

τῶν ἀπανθρώπων τὰ παιδιὰ νὰ 'χουν τιμὴ καὶ πρᾶξι

(τὰ τέκνα πάντοτε ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς γονεῖς. 'Η παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) 'Ιος. 3) Πρόστυχος, φαῦ-λος Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.): 'Εστάθη ἀπάθ-θρωπος Κάρπ. 'Εγὼ 'ἐν εἶμαι 'πάθ-θρωπος νὰ πατήσω τὸν λόον μου Κύπρ. 'Εγὼ 'ἐν θέλω νὰ γίνω 'πάθ-θρωπος τῶν νὰ μὲν κάμου 'τῶεῖνο ποῦ ταιριάζει αὐτόθ. Πολλὰ ἀπαρθωπος ἔν' Χαλδ. 4) 'Αγνώμων, ἀχάριστος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): 'Ατόσα καλὰ ἐποίκ' ἄτον κι αὐτὸς ἀπάθρωπον τέρ'

